

lige Lov fastede Forslaget ind paa Tillægsbevillingsloven, førte det ind paa Finantsloven, og at det maatte Venstre jo kunne sige sig selv, at saa hastig kunde Pengene ikke bruges, men de skulde nu engang føres derind paa, fordi vi ikke turde lade Lovforslaget ligge helt og holdent og dog heller ikke vilde vedtage det, derfor skulde det føres ind paa Tillægsbevillingsloven. Seg skal her minde det ærede Medlem om, at det var slet ikke os, som begyndte med at kaste det ind paa Finantsloven. Naar det ærede Medlem har bebrejdet Andre Unøiagtighed, burde ogsaa det ærede Medlem selv have sat sig alvorlig ind i Sagerne og selv have været nøiagtig, men det har han ikke været. I Maren 1881—82 forelagde Ministeren første Gang Lovforslaget, men i 1880—81 forlangte Ministeriet selv Pengene netop paa Finantsloven, 300,000 Kr. til Frederikshavns Havn. Det var altsaa Ministeriet selv, som førte det ind paa Finantsloven og ikke dette Thing, og altsaa tager det ærede Medlem feil, naar han retter Bebrejdelser derfor mod dette Thing. Hvad man med Rette kan bebrejde Ministeriet, og hvad jeg ikke synes, at den høitærede Indenrigsminister igaar klærede, det var det, at Sagen har været saa slet forberedt, at man nu, da man staar ved Dictationen, ikke veed, hvorfra man kan faae Stenene, og ikke veed, om man vil føre Processen om disse Stenrebler ved Hirtsholmene eller ikke. Havde det ikke været bedre, om Ministeriet, inden det begyndte paa denne Sag, iforveien havde erklæret sig om, hvorfra Materialet kunde faaes? (En Stemme: Det skulde man synes.) Ja, det skulde man da rigtignok synes. I hvert Fald er der nu gaaet saa mange Aar, siden det første Gang blev forlangt paa selve Finantsloven. Det ærede Medlem mente jo formodentlig, at han ved sin Fremstilling paa en meget kraftig Maade havde gjenbrevet Flertallet, men som de Herrer vilde se, har Gjendrivelsen mildelst talt været meget løs. Den høitærede Minister kom i sit Forsvar for sin Administration igaar blandt Andet ogsaa ind paa dette Spørgsmaal om Frederikshavns Havn, men jeg tror rigtignok ikke, at hans Forsvar var syldestgjørende. — Seg skal heretter berøre Spørgsmaalet Skjernaadeltaets Afvandning og Ringkjøbing Fjord. Seg tror heller ikke, at denne Sag foreløbig geraader Ministeriet eller dets Konsulenter til Næ. Nar efter Nar have vi givet en Bevilling dertil, Nar efter Nar har Sagen været fremme, men man er endnu ikke kommen videre end til at lade Vandbygningsdirektøren undersøge Ringkjøbing Fjord. Denne Vandbygningsdi-

rektor, som har saa overordentlig Meget at bestille, at han synes at have for Meget at bestille iforveien, blev af den høitærede Minister sendt ned til Ringkjøbing Fjord, og dog veed den høitærede Minister meget godt, at det er ikke særlig fra den Side, man ønsker denne Sag undersøgt. Han har jo iforveien Vandbygningsdirektørens — ganske vist den tidligere — Erklæring om, hvor Indløbet skulde være, og den var Noget, man ikke fandt særlig Behag i den Gang, hverkenovre paa Eggen eller fra dette Things Side, og det er jo dog vel Eggen, som til Svende og sidst kommer til at udrede Penge dertil. — Den høitærede Justitsminister søgte ogsaa paa forskjellige Punkter at klare fra sig, og han kunde da navnlig ikke forstaa Andet, end at det Stykke i Anmærkningen, der staar Tillæg A. Sp. 547—548, maatte være et ganske overordentligt Bevis paa Ministeriets Energi. Han syntes, at den første Taler (Holstein) var særlig uberettiget til at angribe Ministeriet for Mangel paa Energi paa en Tid, da det forlangte 1,200 Kroner aarlig netop til at efterse de ekstraordinære Skifteforvaltere. Han var bange for, at vi ikke vidste, hvad man forstod ved Ordet „extraordinære Skifteforvaltere“. Seg tror imidlertid ikke, at vi ere saa tungnemme, vi vide, at der er baade Rets-, Skifteforvaltere og ekstraordinære. Lad mig nu minde om, hvorledes det hænger sammen med denne Sag. Sjjor blev der ved Finantslovens 3die Behandling indsat paa denne — ganske vist af den høitærede Minister, men det skete, fordi han var presset dertil, ansporet dertil flere Gange fra Finantsudvalget — Honorar for Foretagelsen af Kasseeundersøgelser hos Retsbetjente samt for Underiøgelser, sigtende til at paae Skifternes behørig Fremme, 3,000 Kr. Forslag om et saadant Beløb stillede den høitærede Justitsminister ved Finantslovens 3die Behandling paa Foranledning af Finantsudvalget, altsaa ikke væsentlig af eget Initiativ, og nu iaar er han selv naaet saa vidt, at han har lagt Mærke til, at der er en Lov, som er over 40 Aar gammel, som slet ikke overholdes og aldrig er bleven overholdt, og han gjør saa den forfærdelige Kraftanstrengelse at stille Forslag om en Bevilling paa 1,200 Kr. til en ny Embedsmand til at undersøge Protokollerne i Ny og Næ en Gang imellem; det hedder udtrykkelig „succesive“. Nu kan den høitærede Minister ganske vist sige, at det ikke er ham, der i alle de 40 Aar har ladet Loven hvile, men han har jo dog ladet den hvile al den Tid, han har været Minister, uagtet han vidste, at Alting her ikke var, som det skulde være, og først da Folkethinget